

De gebroken vaas

J.J.A. Goeverneur

bron

J.J.A. Goeverneur, *De gebroken vaas*. A.W. Sijthoff, Leiden z.j. [1877]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/goev001gebr01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m.

De gebroken Vaas.

Frits en Nico waren op vaders studeerkamer en het stilzitten begon hun te vervelen. Zoo gingen ze dan aan het ravotten en, bij ongeluk stiet Frits eene mooie bloemvaas van de tafel, zoodat die in veel stukken brak.

Nu waren de jongens heel verlegen, en Frits begon te schreien, omdat hij wel wist, hoeveel zijn vader met de vaas ophad.

Nog waren zij niet van hun schrik bekomen, toen hun vader binnenkwam en de gebroken vaas op den grond zag liggen. Hij keek heel donker, omdat hij dacht, dat de wilde jongens de vaas moedwillig kapot hadden gebroken.

‘Wie van u beiden heeft dat gedaan?’ vroeg hij op ernstigen toon. Geen antwoord; maar Frits bleef schreien en Nico durfde de oogen niet opslaan. Toen de vader nog eens vroeg en geen antwoord kreeg, dreigde hij de jongens met zwaar strafwerk, als zij niet dadelijk de waarheid zeiden.

Toen Nico nu zag, hoe diep bedroefd Frits was, kreeg hij moed en zei: ‘Lieve papa, ik heb haar van tafel gestooten; maar het is bij ongeluk gebeurd. Wees toch niet boos op mij.’

Toen de vader niet antwoordde, viel nu Frits hem snikkend om den hals en zei: ‘Och lieve pa, wees niet boos op Nico, want ik heb het gedaan.’

De vader liet zich nu het geval vertellen en toen hij alles gehoord had, vergaf hij hun hunne onvoorzichtigheid. In zijn hart verheugde hij zich over zijne goede kinderen en kreeg hen nog wel eens zoo lief.

Water en Brood.

Mijnheer Scheltens was een schatrijk man, die zooveel geld had, dat hij het niet kon tellen. Hij woonde in een groot prachtig huis. In zijne kamers blonk alles van goud, zilver en kristal, en zag men aan de wanden de kostelijkste schilderijen hangen.

En toch was mijnheer Scheltens niet gelukkig. Hij had twee zoons, Pieter en Dirk. Beiden waren goede, beste jongens, maar ach ze, waren zoo bleek en zoo zwak, dat het treurig was om aan te zien. Zij konden geen tochtje velen, klaagden altijd over misselijkheid of verkoudheid, en vandaag haperde er dit aan en morgen weer dat. Daar maakte hun vader zich zeer ongerust over, want hij had zijne kinderen van harte lief.

Toen zij grooter werden, gingen zij naar school. Hun meester begreep spoedig, waarom de beide jongens er zoo ziekelijk uitzagen; want zoo vaak zij in de school kwamen, hadden zij de zakken vol bonbons of ulevellen en knabbelden daar den halven dag op.

Eindelijk op een morgen riep meester Pieter en Dirk in een hoekje en zei hun: ‘Lieve jongens, hoe komt het toch, dat ge altijd zoo bleek ziet, terwijl je meeste kameraden eene gezonde, frissche kleur hebben? Zal ik je dat eens vertellen? Het komt van al het gebak en de zoetigheid, die ge krijgt. Verzoekt je vader, dat die je in plaats daarvan eene fiksche snee roggebrood en schoon water geeft. Gebruikt dat

's morgens en 's avonds, eet geen lekkers meer en gij zult zien, hoe gezond en krachtig ge nog eens wordt.'

Pieter dacht: Ik bedank voor zwart brood, als ik taart of gebak kan krijgen, maar Dirk was verstandiger en besloot den raad van meester te volgen, al viel hem dat eerst wat zwaar. Denzelfden avond nog vroeg hij om roggebrood en at dat, ofschoon hij het niet heel lekker vond. Den volgenden dag deed hij weer zoo, en spoedig dacht hij aan geen gebak of zoetigheden meer. Voordat een half jaar om was, kreeg hij eene gezonde kleur, stonden zijne oogen helder en was hij bijna nooit ziek. Dat was het loon voor zijn luisteren naar goeden raad.

Pieter bleef zwak en is voor zijn zestiende jaar gestorven.

Een Kibbelpartijtje.

'Laat mijne pop liggen en kom niet aan mijn keukentje!' riep kleine Bet haar broertje Frans toe.

'Ik wil niet,' zei Frans. 'Jij rijdt met mijn wagentje en klapt altijd met mijne zweep; nu wil ik ook met jou goed spelen.'

Betje werd geducht boos, stampte met den voet op den grond en wou Frans slaan. Frans sloeg weerom en beiden maakten zoo'n leven, dat de moeder het in de kamer hoorde en verschrikt kwam toeloopen. Nu zag zij, hoe de kleinen druk aan het vechten waren, elkaar beten, krabden en eindelijk alle twee op den grond rolden, nog voordat de moeder hen vasthouden kon.

Betje had zich aan den arm bezeerd, en Frans bloedde uit zijn neus. Allebei huilden.

'Ziet ge wel,' zei de moeder, 'dat komt er nu van, als kinderen

geen vrede houden en gedurig kribben. Wat hebt ge dan nu weer gehad?’

Schreiend klaagde de een na den ander zijn nood.

‘Och, och!’ riep de moeder, toen zij alles gehoord had; ‘en moest ge daarom zoo krieuwen? Foei, ge moest verstandiger wezen. Weet je wat, speelt verder vandaag met de keuken en de pop, en morgen met het wagentje en de zweep, en nu, geeft mekaar de hand en zoent mekaar af. Kom, Frans, laat me eerst je gezicht eens afwasschen.’

Ze gaven mekaar de hand en beloofden nooit weer te krieuwen. Mama gaf hun suiker en brood; ze speelden den heelen dag met elkaar en verveelden zich geen oogenblik. 's Avonds, toen zij ontkleed werden, vroeg de moeder: ‘Hoe is het, hebt ge nu geen pret gehad? Is het niet veel beter, dat broer en zus niet krieuwen?’

‘O ja, mama,’ riepen beiden; ‘het is een heel plezierige dag geweest.’ En ze zoenden mekaar nog eens, dat het klapte.

Op het ijs.

De kleine Lize haalde buurmans Frits af, om met hem naar den buitentuin te gaan. Den nacht te voren had het sterk gevoren; maar nu scheen de zon zoo helder en warm, dat Frits voor de kou niet bang was, zijn dikke moffen aantrok, zijne muts opzette en met Lize meeging.

‘Maar denkt aan den vijver,’ riep de moeder van Frits, hun

nog achterna: 'komt daar niet te dicht bij en gaat vooral niet op het ijs.'

De kinderen beloofden dit. Toen zij echter in den tuin kwamen, zagen zij den vijver geheel met ijs bedekt. Hij was zoo blank en glad als een spiegel en flinkerde in den zonneschijn

'Hoor, Lize,' zei Frits, 'ik ga op het ijs, kom mee. Kijk maar, hoe glad het is en hoe heel sterk al. We willen er eventjes op staan.' Lize weigerde. 'Neen, neen!' riep zij, 'je moeder heeft het ons verboden en we hebben haar beloofd er niet op te gaan; het zou verkeerd wezen als wij het nu toch deden.'

Frits praatte nu evenwel zoo lang, dat Lize eindelijk eventjes haar eene voetje op het ijs zette. Omdat dit nu zoo mooi en zoo glad was, vergat zij alle waarschuwing en waagde zich daarop. De kinderen speelden eenigen tijd, maar op eens brak het ijs en stonden zij tot over de knieën in het water. Zij schreeuwden het uit en hadden veel moeite om er weer uit te komen. Op een drafje liepen zij naar huis.

'Ge zijt toch niet op het ijs geweest?' vroeg de moeder van Frits. 'Neen, moesje,' antwoordde Frits en liep schielijk weer de deur uit. Lize zei geen woord, kreeg eene kleur als bloed en schaamde zich. Zij ging naar hare moeder, vertelde haar, wat zij gedaan had, en beloofde het nooit weer te doen. Hare goede moeder vergaf haar, liet haar zich gauw ontkleeden en bracht haar te bed, opdat zij van het kou vatten niet ziek zou worden. Den volgenden morgen was Lize weer zoo gezond als een visch; maar Frits, de kleine leugenaar, moest vier weken te bed liggen en leelijke drankjes innemen.

De Val.

‘Wees voorzichtig, loop zoo hard niet!’ riep de moeder Keetje na, die op een draf de deur uitrende. Keetje zag en hoorde niet. Eenige kennisjes van haar stonden voor een huis mekaar druk met sneeuwballen te gooien. Bij dat spelletje wou Keetje ook meedoen, en daarom liep zij zoo hard en onbezonnen. Reeds was zij dicht bij de jonge meisjes en riep al: ‘Ik doe mee! Ik doe mee!’ In haar haast zag zij echter niet, waar zij hare voeten zette, struikelde over een hoopje sneeuw, dat in den weg lag, viel en kwam met haar hoofd tegen een puntigen steen aan. Het roode bloed stroomde haar uit het voorhoofd over het gezicht, en zij bleef als dood op den grond liggen.

De burens moesten komen om Keetje op te richten en naar huis te dragen, want staan of loopen kon zij niet.

Wat schrikte de moeder, toen het onbezonnen kind zoo, bleek en bebloed, bij haar thuis werd gebracht.

Terstond werd de dokter geroepen. Hij legde een verband en zei, dat zij zich de eerste dagen vooral stil zou moeten houden.

Nu had zij veel pijn te lijden en moest stilletjes in de kamer blijven, terwijl buiten de kinderen vroolijk rondliepen, met sneeuwballen speelden en glijbaantjes maakten. Eene volle week wel mocht zij niet uitgaan, en toen zij eindelijk weer beter was, hield zij nog jaren lang een leelijk litteeken op het voorhoofd. In het vervolg was zij dan nu ook veel voorzichtiger, en kreeg zij door hare onbezonnenheid geene ongelukken meer.

Het Poppenkeukentje.

‘Loop heen, domme jongen; ik wil niet meer met je spelen!’ riep Dirk en gaf den kleinen Adolf een stomp, dat die bijna op den grond was getuimeld.

Adolf, die arme jongen, ging stil op zij en hilde, tot kleine Bertha kwam en hem bij de hand nam.

‘Huil niet langer,’ zei zij: ‘Je weet wel, Dirk is altijd zoo lomp. Laat hem loopen en speel wat met mij. Kom gauw. Kijk, het kind is al weer moe, en dus moet ik het in slaap brengen, maar terwijl ik dat doe, brandt mij de soep in de keuken aan. Och toe, Adolf, kijk er eens naar.’

Adolf veegde zijne tranen af en lachte van plezier.

‘Ja, gij zijt altijd goed voor mij,’ zei hij, en knikte Bertha vriendelijk toe. ‘Breng de pop maar in slaap. Als ze wakker wordt, zal ze een heel lekker papje krijgen. Ge zult eens zien, hoe 'n knappe kok ik ben.’

Terstond ging hij naar Bertha's klein keukentje en haspelde daarin om, dat het een plezier was om aan te zien. Eerst nam hij het hakmes en hakte het stuk koek daarmee klein. Vervolgens sneed hij de appels in heel kleine plakjes. Eindelijk haalde hij water uit de pomp, deed het in den pot en zette het potje op den haard. Nu wachtte hij eerst een poosje, en toen lei hij er den koek in, strooide er wat suiker over en maakte er met de plakjes appel een podding van, waarin men wel zoo had willen bijten. Juist toen hij daarmee klaar was, kwam Bertha, proefde even van het gebak en verklaarde, dat het heel goed was uitgevallen.

‘En waar hebt ge nu de pop neergelegd?’ vroeg Adolf hierop.

‘Daar op dien stoel,’ zeide Bertha. ‘De kleine meid heeft nog geen ledikantje en daarom komt zij ook nooit zoo gauw in slaap. Ik wou, dat ik maar een ledikantje had!’

Zij zuchtte, en Adolf zei niets. Toen nu echter de soep klaar was, werd de pop gehaald, die ze om beurten voerden. Zoo ging de tijd gauw voorbij, en ze waren beiden recht vroolijk en vergenoegd geweest.

Twee dagen later kwam Adolf en bracht Bertha een mooi splinter-nieuw ledikantje.

‘Kijk,’ riep hij, ‘dat heb ik met mijn vader voor u gemaakt, omdat ge het zoo graag hebben woudt.’

Bertha klapte van blijdschap in de handen. ‘O, wat een beeldig mooi bedje. Hoe kostelijk zal mijn popje daarin slapen. Och, Adolf, wat ben je toch een beste, goeie jongen!’

Adolf werd rood van blijdschap, toen hij Bertha zoo blij zag. ‘Ge zijt immers ook altijd goed voor mij,’ zei hij. ‘Daarom ben ik blij, als ik u een plezier kan doen.’

De beide kinderen speelden weer even prettig met elkaar als twee dagen te voren; maar Dirk stond er met een boos gezicht bij en keek nijdig naar dat mooi ledikantje. Had hij Adolf niet zoo afgesnauwd, dan zou die hem ook wel wat gegeven hebben. Nu kreeg hij niemendal. Zoo gaat het, als kinderen niet goed en verdraagzaam met elkander ontgaan.

De Breikous.

De kleine Hermine liep den halven dag op straat om en had geen lust, om iets te leeren. Ze was al vijf jaar oud en kon nog niet eens breien, ja nog niet eens een knoop binden. Honderdmaal op een dag

zei hare moeder haar, toch wat stil te zitten wat te doen; maar Hermine luisterde daar niet naar. Voordat de moeder het wist, was ze al weer de kamer uit en liep in den tuin of op straat rond, en liet zich in geene uren meer zien.

Daar had de moeder veel verdriet van. Eens ging Hermine naar haar vriendinnetje Ida. Zij vond bij die nog meer kinderen. Allen zaten rondom eene kleine tafel, waren druk aan het breien en vertelden elkaar vertelseltjes. Hermine ging ook bij haar zitten en wou mee van het gezelschap wezen

‘Zeg,’ vroeg Ida, ‘waar heb je dan je breigoed, Hermine!’ - ‘Dat heb ik niet,’ antwoordde deze, ‘want ik kan nog niet breien en wil het ook niet leeren.’

Toen de andere kleine meisjes dat hoorden, schoven zij hare stoeltjes ver van Hermine weg, en zeiden: ‘Hoor Mientje, als je zoo bent en niet leeren wilt, dan willen wij ook niets met je te doen hebben.’

Hermine bleef stilletjes zitten en lachte. Kort daarna kwam ook Ida's moeder in de kamer en bracht een bord met kostelijke, mooie groote appels. Die zagen er zoo heerlijk uit, dat men lust kreeg er maar zoo in te happen. ‘Daar,’ zeide de moeder, ‘ieder, die braaf gewerkt heeft, krijgt er een van; maar die niets uitgevoerd heeft, krijgt niemendal.’

Toen deelde zij de appels onder de kinderen rond; maar Hermine kreeg niets en kon toekijken. Zij schaamde zich en ging stil naar huis. Daar verzocht zij aan hare moeder, haar ook naalden en breigaren te geven. Zij had het breien gauw geleerd, en als zij nu later weer naar Ida ging, mocht zij ook in den kring zitten en kreeg haar appel zoo goed als ieder ander.

Bertha.

De moeder had bezoek gekregen. Het waren twee tantes, voor wie koffie en gebak op tafel werden gezet. Bertha en Louize hadden zich netjes aangekleed en kwamen binnen, om de tantes vriendelijk goeden dag te zeggen. Dezen vonden dit heel lief van de meisjes en gaven aan ieder een groot stuk taart. Bertha en Louize dankten beleefd en liepen weer weg, om het lekker gebak op haar gemak op te eten.

Dat was al heel gauw op. 'Ik ga nog eens naar binnen,' riep Louize, 'en zal zien, dat ik nog een stuk krijg.'

Bertha wou haar tegenhouden en zei: 'We hebben heusch genoeg gehad; ge zult zien, mama wordt kwaad, als ge om nog meer vraagt.'

Louize liet zich evenwel niet terughouden. Zij kwam weer de kamer binnen, en zei: 'Mama, geef mij nog wat taart; ik heb maar een heel klein stukje gehad.'

'Neen, kind,' antwoordde de moeder, 'ge krijgt niets meer, en vooral niet, nu ge dat zoo onbeleefd vraagt; wat moeten de tantes daar wel van denken! Kom, ga gauw heen, en speel wat!'

Louize ging echter niet, maar bleef bij den stoel van hare moeder staan, en keek zwart. Als de tantes er niet geweest waren, had zij zeker straf gekregen; maar nu stoorde zich niemand aan haar. Ieder dacht enkel: Wat een naar, onbescheiden kind!

Kort daarna kwam Bertha heel stilltjes binnen, wenkte Louize en verzocht haar toch mee te gaan. Deze echter schudde met het hoofd en wou niet. Zachtjes wou Bertha weer heengaan, maar nu riep hare moeder haar terug en zei: 'Kom hier, lieve, als Louize niet met je spelen wil, moet je dat maar alleen doen of je vriendinnetje Aleide halen. En omdat je niet om meer hebt gedwongen, zult ge toch nog

wat hebben.’ Meteen gaf de moeder haar nog twee stukken taart, een voor haar en een voor Aleide.

Vroolijk danste nu Bertha de kamer uit. Louize stond daar en hilde, en had berouw over haar dwingen. Toen de tantes weg waren, kreeg zij nog knorren toe. Ze mocht voortaan, als er vreemde mensen waren, heelemaal niet meer binnenkomen.

Dit bedroefde haar zeer, maar is eene goede les voor haar geweest.

De mooie Kousen.

‘Onze kleine Mina is een lief, goed kind,’ zeide de moeder tot den vader; ‘maar het spijt mij van haar, dat zij zoo ijdel is. Altijd wil zij hare beste kleeren aanhebben; om de overige geeft zij niet en ze is knorrig en huilt als ik haar Zondags niet heel mooi opschik. Vandaag is ze bij Riekje hiernaast, die jarig is, gevraagd en wil volstrekt hare nieuwe, dunne kousjes aantrekken, ofschoon het buiten zoo koud is.’

Mina stond er bij, toen de moeder dat zei en sloeg de oogen neer. Haar vader keek haar eens aan en zei: ‘Maar, Mina, je voeten zullen bevriezen, als je zoo dun gekleed gaat.’

‘Och, vadertje, dat kan me niet schelen,’ riep de kleine ijdel uit. ‘Ik wil wel wat kou lijden, als ik maar mooi ben.’

‘Goed,’ zei de vader. ‘Je zult je zin hebben; maar je zult ook zien, dat de straf achterna komt.’

Mina trok dus haar mooiste kleedje aan, liet zich de haren glad kammen en vlechten en trok de mooie kousen aan. Toen zij klaar was, ging zij voor den spiegel, bekeek zich van onder tot boven en vroeg:

‘Moeder, zie ik er nu niet goed uit?’ - ‘Een kleine, ijdele pronkster ben je,’ zei de moeder, ‘een recht onverstandig dwaas ding.’

Mina stoorde zich hier niet aan en ging naar Riekje. Daar waren ook nog andere kleine meisjes op visite. Die vonden het al gauw in de kamer te benauwd en liepen de plaats op. Mina ging mee. Daar kreeg zij het echter geducht koud, daar de kou door de dunne kousjes drong. Zij kon het er niet langer uithouden. De andere meisjes lachten haar uit, want die waren goed gekleed en kregen van de kou geen last.

Mina ging schreiend in huis terug en al haar plezier was voorbij.

Van dien dag af leerde zij hare verkeerdheid inzien en was vroolijk met de andere kinderen, al was ze ook niet zoo poes mooi meer.

De goede Fee.

Er was 'ereis een bosch. Midden in dat bosch stond een hooge, zware eikeboom. Onder dezen eikeboom lag een breede steen. Deze steen nu was de rustbank voor eene goede Fee, die in het bosch woonde.

Als de Fee 's morgens in het bosch wandelen ging, rustte ze altijd wat op dezen steen uit. Kwam nu een reizend handwerksgezel dien weg langs, en de Fee merkte, dat hij een goed mensch was, dan gaf zij hem wat. Zag zij eene arme vrouw voorbijkomen, die een korf vol dor hout uit het bosch gehaald had, dan sprak de Fee haar vriendelijk aan. ‘Zet dien zwaren korf daar toch een ommezentje neer,’ zei de Fee tot het arme mensch, ‘en rust wat uit. Hier op mijn steen is nog plaats voor u.’

Daarop begon de Fee een gesprek. En merkte zij nu, dat de arme

vrouw eene goede, brave ziel was, dan stopte zij haar heimelijk een pakje in haren korf. Als de arme sloof dan naar huis kwam en dat pakje vond en het openmaakte, vond zij er kleedingstukken of levensmiddelen voor verscheiden dagen in.

Op zekeren dag zat de goede Fee weer onder den eikeboom op haren steen. Daar zag zij, hoe een arm meisje onder de struiken rondkroop en kruiden zocht en plukte.

‘Kom toch eens hier, mijn dochttertje,’ riep de Fee.

Het arme meisje kwam. Het was bitter armoedig gekleed en had in de eene hand een bosje kruiden, die het geplukt had.

‘Waartoe zoekt gij die kruiden in het bosch?’ vroeg de Fee het meisje.

‘Deze kruiden moeten eene goede thee zijn,’ antwoordde het kind. ‘Ik wil ze koken, als ik thuis kom. Die thee wil ik dan aan mijne goede moeder te drinken geven. Die is erg ziek en ligt al lang te bed.’

‘O wee!’ zei de Fee, ‘dat spijt me, dat uwe moeder zoo ziek is. Wat mankeert haar dan?’

‘Ja, dat weet, ik niet,’ zeide het meisje. ‘En dat weet mijne goede moeder ook zelf niet. Zij klaagt alleen, dat zij zoo slap en zwak is. Och, en nu heb ik haar al zoo van allerlei thee gekookt, maar het helpt niemendal.’

‘Nu, lief kind,’ zeide hierop de Fee; ‘ik weet een middel, dat uwe moeder stellig en zeker helpen zal.’

‘Is het waar?’ riep het meisje vol blijdschap. ‘Och toe, zeg mij dat middel dan toch! Ik wou zoo heel graag, dat mijne arme moeder weer beter werd.’

‘Dat geloof ik wel,’ zeide hierop de Fee. ‘Maar ziet ge, voor niemendal kan ik dat goede geneesmiddel maar zoo niet noemen. Ik verlang daarvoor drie dingen van je.’

‘Och, al verlangt ge nog veel meer,’ riep het meisje. ‘Als ik het geven kan, wil ik het gaarne geven, als mijne moeder maar weer gezond wordt!’

‘Ja, ja, ge kunt het, mijn kind, als ge maar wilt,’ sprak de Fee.

‘Nu, wat verlangt ge dan van mij?’ vroeg het meisje.

‘Luister toe,’ antwoordde de Fee, ‘ge hebt thuis een klein geel kanarievogeltje, dat ge zeer liefhebt, omdat het zoo mooi zingt. Dat vogeltje moet ge mij geven. Dat is het eerste.

“Dan moet ge twintig dagen lang iederen avond, zoodra het donker wordt, in dit bosch komen en mij twaalf paddestoelen zoeken. Ge legt die paddestoelen hier op dezen steen, waarop ik zit. Ik kom ze dan afhalen en eet ze bij mijn avondboterham. Dat is dus het tweede, wat ik van u verlang.

En nu eindelijk het derde. Als uwe moeder weer gezond is, moet gij bij mij komen en mijne dienstmeid worden; maar ge moet een rond jaar bij mij blijven. En, dat zeg ik vooraf, ge zult van den morgen tot den avond terdeeg moeten arbeiden.

Nu zeg, lief kind, wilt ge mij dat alles beloven?”

Het meisje dacht een kort oogenblik na. Toen echter zei het vroolijk: “Ja, ja, ik beloof u alles, alles, als mijne arme moeder maar weer gezond wordt!” Ik wil zelfs twee jaren bij u als meid dienen. Maak mijne moeder maar gezond!’

Toen sprak de goede Fee: ‘Ik zie, dat ge een goed, braaf kind zijt. Ik zie, dat ge uwe moeder wezenlijk van harte liefhebt. En nu luister. Het was mij geen ernst, dat ge mij uw klein geel kanarievogeltje geven en paddestoelen zoeken en mijne dienstmeid worden zoudt. Ik wou maar alleen zien, of ge uwe moeder wezenlijk liefhadt. - Hier hebt ge drie kleine poedertjes. Geef daarvan aan uwe zieke moeder iederen morgen één om in te nemen. En als deze poedertjes

op zijn, dan zal uwe moeder weer zoo gezond zijn als een visch. Maak nu maar gauw, dat ge naar huis komt.'

Het lieve kind dankte allerhartelijkst en kuste de goede Fee gedurig weer de hand. Daarop ging het op een drafje naar huis en deed, wat de goede Fee gezegd had.

Op den vierden dag was de moeder weer gezond. Ze kon weer opstaan en uitgaan. Nu was hare eerste wandeling naar het bosch. Daar ging zij op den steen onder den grooten eik zitten. Zij wilde op de goede Fee wachten. En toen de goede Fee kwam, dankte haar de moeder met mond en hand, dat zij haar geholpen had.

De kleine Wilhelmine.

De kleine Wilhelmine was toch een lief, goed meisje. Zij was wel pas vijf jaren oud, maar de moeder kon haar toch al tot allerlei kleine dingen gebruiken. Wel tienmaal op een dag vroeg Wilhelmine: 'Moeder, kan ik u ook helpen? hebt gij ook iets te halen?'

De vader van het kleine meisje was een bouwmeester. Kwam die nu 's avonds van zijn werk naar huis, dan sprong Wilhelmine hem vriendelijk te gemoet. 'Goeden avond, lieve paatje,' zei zij dan. Meteen stak zij dan vader haar klein handje toe en gaf hem een zoen. Dan nam zij hem zijn stok af en zette dien in den hoek.

Nu echter had de kleine de handen vol werk. Zoodra vader op zijn stoel zat, bracht zij hem den laarzentrekker. Zij zette dien dan zóó voor hem neer, dat de vader er den voet slechts had in te steken. Daarop haalde zij vaders pantoffels. Deze zette zij ook weer gemakkelijk

voor hem terecht. Als vader de laarzen had uitgetrokken, droeg Wilhelmine die weg en zette ze achter de kachel. Dan bracht zij vader zijn fluweelen kapje.

Daarmee echter was de kleine nog niet klaar.

Eerst kwam zij met vaders lange pijp aandrigen. Dan haalde zij het tabakskistje uit de kast en zette dat op de tafel. Naast het tabakskistje legde zij een doosje met lucifers.

‘Hebt gij nog wat noodig?’ vroeg dan gewoonlijk het goede meisje. ‘Zal ik u een glas water halen? Zal ik u de courant brengen?’

Vader en moeder verheugden zich hartelijk over het vriendelijke, gedienstige meisje. En als de kleine Wilhelmine nu alles bezorgd had, nam de vader haar gewoonlijk op schoot, aaide haar de frissche wangen en gaf haar nog een kus op het lieve mondje.

